

Motivele și principalele argumente

Primul motiv se întemeiază pe încălcarea dreptului Uniunii săvârșită de Tribunal, pe erori de drept și pe încălcarea unor norme fundamentale de procedură. Recurenta a justificat pe deplin depunerea unor documente noi pe parcursul procedurii prin existența unor elemente de fapt noi. Aceste documente constituie dezvoltarea celor care fuseseră depuse în fața Secretarului General al Parlamentului. Tribunalul dispunea de competența de fond care impunea să ia în considerare aceste documente în vederea aprecierii existenței sau inexistenței unei activități de asistență parlamentară, și în consecință, temeinicia sau netemeinicia recuperării sumelor plătite în mod nejustificat. În plus, anumite probe erau în posesia Parlamentului, însă fuseseră disimulate față de recurentă.

Al doilea motiv se întemeiază pe încălcarea săvârșită de Tribunal a dreptului la apărare și a unor norme fundamentale de procedură. Lipsa audierii recurente de către Secretarul General al Parlamentului și lipsa comunicării dosarului constituie o încălcare a dreptului la apărare al recurente, a dreptului de a fi ascultat personal înaintea adoptării oricărei decizii, chiar administrative, a principiilor egalității armelor și al echității procedurale, a dreptului la o instanță imparțială și a interzicerii denegării de dreptate care decurg din dispozițiile NAS, din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, din articolul 6 din CEDO și din principiile generale de drept. Tribunalul nu a identificat lipsa de motivare care afectează decizia Secretarului General.

Al treilea motiv se întemeiază pe încălcarea dreptului Uniunii săvârșită de Tribunal, pe erori de drept și pe o eroare de calificare a naturii juridice a faptelor, pe denaturarea faptelor și a elementelor de probă, pe caracterul discriminatoriu și pe *fumus persecutionis*, precum și pe încălcarea principiilor încrederii legitime și al legalității.

Al patrulea motiv se întemeiază pe abuzul de putere, întrucât hotărârea atacată susține comportamentul Secretarului General al Parlamentului, al cărui obiectiv real și scop final a fost acela de a vătăma recurenta și partidul acesteia.

Cerere de decizie preliminară introdusă de Förvaltningsrätten i Göteborg la 13 august 2018 – AA/ Migrationsverket

(Cauza C-526/18)

(2018/C 381/17)

Limba de procedură: suedeza

Instanța de trimitere

Förvaltningsrätten i Göteborg

Părțile din procedura principală

Reclamant: AA

Pârât: Migrationsverket

Întrebările preliminare

1) Dispozițiile Convenției de punere în aplicare a Acordului Schengen sau ale Codului „Frontierelor Schengen” se opun unor norme naționale precum cele care figurează la articolul 16f din Legea nr. 752 din 2016 privind restricțiile provizorii ale posibilității de a obține un permis de ședere în Suedia, care prevăd că unui resortisant al unei țări terțe aflat în țară i se poate elibera un permis de ședere pentru studii corespunzătoare celui de-al doilea ciclu de învățământ secundar chiar dacă identitatea străinului menționat este incertă, iar acesta nu poate stabili în mod plauzibil identitatea pe care a declarat-o?

- 2) În cazul în care se apreciază că, într-o asemenea situație, *acquis-ul Schengen* include o cerință potrivit căreia identitatea trebuie să fie stabilită cu certitudine sau în mod plauzibil, dispozițiile „Directivei privind returnarea” ⁽¹⁾ sau ale unui alt instrument de drept al Uniunii pot fi interpretate în sensul că autorizează o derogare de la cerința menționată în materia identității?

⁽¹⁾ Directiva 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală (JO L 348, p. 98).

Acțiune introdusă la data de 27 august 2018 – Comisia Europeană / România

(Cauza C-549/18)

(2018/C 381/18)

Limba de procedură: română

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentați: T. Scharf, G. von Rintelen, L. Radu Bouyon, agenți)

Pârâtă: România

Concluziile reclamantei

- să constate că prin neadoptarea, până la data de 26 iunie 2017, a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma Directivei 2015/849/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei 2006/70/CE a Comisiei ⁽¹⁾, sau, în orice caz, pentru că nu a comunicat aceste măsuri Comisiei, România și-a încălcat obligațiile care-i revin în temeiul articolului 67 din această directivă;
- să oblige România, în conformitate cu prevederile articolului 260 alineatul (3) din TFUE, la plata unor penalități pe zi de întârziere pentru încălcarea obligației de comunicare a măsurilor de transpunere a Directivei 2015/849/UE în cuantum de 21 974,40 euro pe zi de la data pronunțării hotărârii în prezenta cauză;
- să oblige România, în conformitate cu prevederile articolului 260 alineatul (3) din TFUE, la plata unei sume forfetare, bazate pe un cuantum zilnic de 6 016,80 euro, înmulțit cu numărul zilelor care s-au scurs începând din ziua următoare expirării termenului de transpunere stabilit în directiva în cauză până la data îndeplinirii obligațiilor de către România, sau, în lipsa îndeplinirii obligațiilor, până la data pronunțării hotărârii de către Curte, sub rezerva depășirii sumei forfetare minime de 1 887 000 euro;
- să oblige România la plata cheltuielilor de judecată.

Motive și argumente principale

1. Statele membre aveau obligația, în baza articolului 67 din Directiva 2015/849/UE să asigure intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma directivei până la 26 iunie 2017. În absența comunicării măsurilor de transpunere de către România, Comisia a decis să sesizeze Curtea de Justiție.
2. În cererea sa, Comisia solicită Curții condamnarea României la plata unei sume forfetare și a unor penalități cu titlu cominatoriu în baza articolului 260 alineatul (3) din TFUE.

⁽¹⁾ JO 2015, L 141, p. 73.